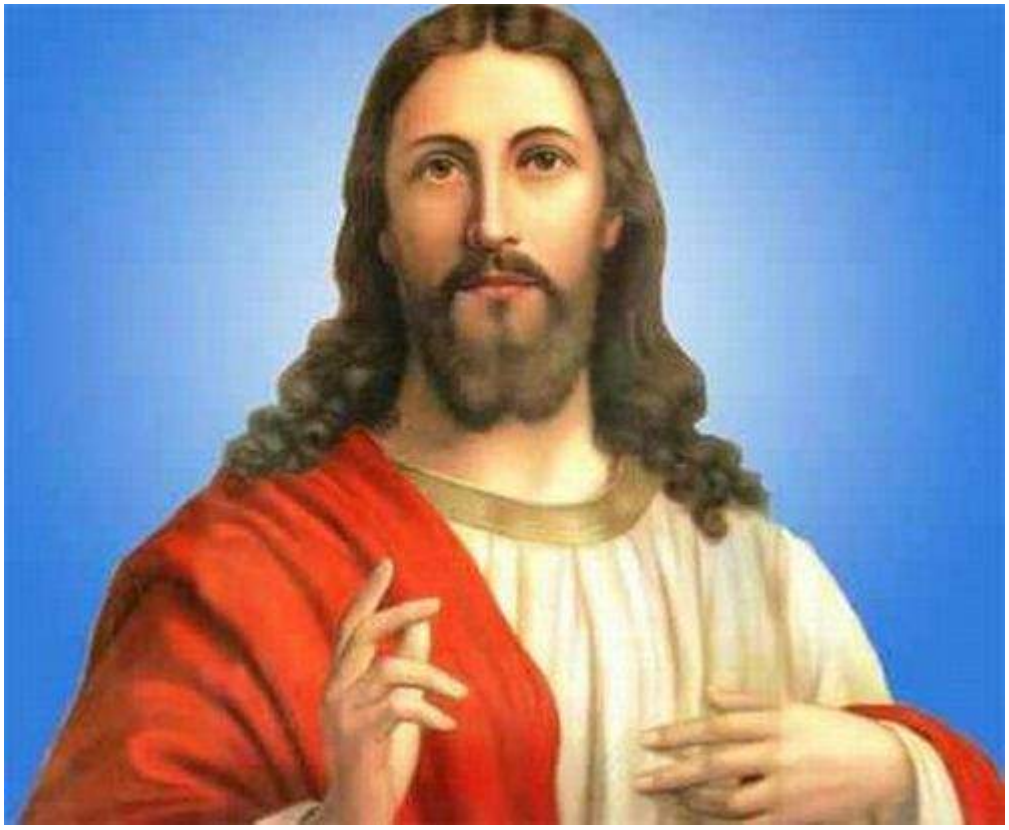
29 Οκτωβρίου 2014

Εσύ και ο Θεός…

/ Γενικά Θέματα / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Στη σχέση μας με το Θεό χρειαζόμαστε τις τρεις μεγάλες θεολογικές αρετές, την πίστη, την ελπίδα και την αγάπη.

Μ’ αυτές διαμορφώνεται μέσα μας καρδιά τέκνου.

Συλλογίσου, πως είναι ένας καλός κι ενάρετος γιος, πως αισθάνεται και πως αντιμετωπίζει τον πατέρα του, πόση αγάπη και εμπιστοσύνη του έχει, με πόσο σεβασμό και πόση ευλάβεια στέκεται μπροστά του, πόση υπακοή του κάνει, πόση ευγνωμοσύνη νιώθει για όσα του προσφέρει, με πόσο ζήλο εργάζεται στα πατρικά έργα, με πόσο πόθο προστρέχει κοντά του σε κάθε περίσταση, αλλά και με πόση ταπείνωση υπομένει τις παιδευτικές του τιμωρίες. Έτσι πρέπει να διαθέσεις κι εσύ την καρδιά σου απέναντι στον Κύριο, τον ουράνιο Πατέρα και Πλάστη σου.

Τα κυριότερα χαρακτηριστικά της σωστής σχέσεώς σου μ’ Αυτόν θα σημειώσουμε στη συνέχεια:

1. Το πιο βασικό στοιχείο είναι αγάπη, καθώς μάλιστα ο ίδιος ο Χριστός το διακήρυξε: «Ν’ αγαπάς τον Κύριο και Θεό σου μ’ όλη την καρδιά σου, μ’ όλη την ψυχή σου και μ’ όλο το νου σου. Αυτή είναι η πρώτη και πιο μεγάλη εντολή». Τι

σημαίνει όμως ν’ αγαπάς το Θεό; Σημαίνει πως ο νους σου είναι προσκολλημένος σ’ Εκείνον -αυτό λέγεται μνήμη Θεού -, πως οι επιθυμίες σου όλες συγκλίνουν σ’ Εκείνον, πως τα μέλη του σώματος σου και οι αισθήσεις σου και οι ψυχικές σου δυνάμεις στο σύνολό τους εκτελούν θεληματικά και αβίαστα το άγιο θέλημά Του. Προς το θέλημα του Θεού σε έλκει ακατανίκητα η αγάπη, που τις αιτίες της ανακαλύπτεις σ’ όλα τα κτίσματα, σ’ όλη την πλάση, μια και όλα σε οδηγούν στον τέλειο και άπειρο Δημιουργό τους.

2. Ο φόβος του Θεού είναι το δεύτερο στοιχείο της σωστής σχέσεώς μας μαζί Του. Όταν όμως στην περίπτωση αυτή μιλάμε για φόβο, δεν πρέπει να τον εννοήσουμε με τη συνηθισμένη σημασία της λέξεως, δηλαδή σαν τρόμαγμα και σκιάξιμο, μήτε σαν φόβο δουλικό, που επιβάλλει ακούσια υποταγή για την αποφυγή οδυνηρής τιμωρίας. Ο φόβος του Θεού είναι, θα λέγαμε, φόβος φιλικός και αγαπητικός, είναι η ανησυχία μας μήπως λυπήσουμε με τα έργα ή τα λόγια ή τους λογισμούς τον πανάγαθο και πολυεύσπλαχνο Πατέρα μας, ένας φόβος που νιώθουν όλα τα φιλόστοργα παιδιά για το γονιό τους και ταυτίζεται με τον βαθύ σεβασμό, την ευλάβεια και την αφοσίωση. Ο φόβος του Θεού τρέφεται και μεγαλώνει στην ψυχή μας, όταν έχουμε στο νου μας και μελετάμε ακατάπαυστα

α) το άπειρο ύψος της μεγαλοσύνης του Θεού,
β) το ανεξιχνίαστο βάθος των κριμάτων Του,
γ) την ανέκφραστη δικαιοσύνη Του και
δ) το πλήθος των δικών μας αμαρτημάτων.

Οι τέσσερις τούτοι λογισμοί, που πρέπει να μπουν βαθιά μέσα στην καρδιά μας, είναι οι φύλακες της αγάπης και του φόβου του Θεού, καθώς διώχνουν μακριά την αμαρτία

3. Μετά την αγάπη και το φόβο, έρχεται φυσιολογικά το θάρρος απέναντι στο Θεό, θάρρος που δεν το χαρακτηρίζουν η προπέτεια και η ανευλάβεια, αλλά η εμπιστοσύνη και η αφοσίωση. Ο γιος ενός πλούσιου και ισχυρού πατέρα σ’ όλες τις θλίψεις και τις ανάγκες του προστρέχει σ’ αυτόν, βέβαιος ότι δεν θα του λείψει ποτέ η πατρική βοήθεια και συμπαράσταση Και κάθε φιλόθεη ψυχή, ξέροντας πως έχει Πατέρα παντοδύναμο και πλούσιο σε έλεος, δεν απελπίζεται ποτέ στους κινδύνους και στα λυπηρά του βίου, αλλά στρέφεται σ’ Εκείνον με θάρρος και μ’ ελπίδα, πιστεύοντας ακράδαντα ότι, αν είναι για το καλό της, θα την βγάλει ο Πανάγαθος από κάθε δύσκολη περίσταση.

4. Τέταρτη αρετή είναι ο ζήλος για τη δόξα του Θεού, δηλαδή ο πόθος και η έγνοια και ο αγώνας σου να δοξάζεται με κάθε τρόπο το πανάγιο όνομα Του, να γίνεται το θέλημά Του «και στη γη, όπως και στον ουρανό». Και όταν διαπιστώνεις

ότι τούτο δεν γίνεται, να θλίβεσαι και να πονάς ολόψυχα

5. Πέμπτη αρετή είναι η ευθύτητα της καρδιάς, δηλαδή η καθαρότητα της συνειδήσεως, το ανυπόκριτο και ανυστερόβουλο των προθέσεων. Μ’ όλα μας τα έργα, τα λόγια και τα διανοήματα να μην επιδιώκουμε -άμεσα ή έμμεσα, συνολικά ή μερικά -κανένα δικό μας όφελος ή κέρδος, όχι μόνο πρόσκαιρο μα ούτε και αιώνιο. Μοναδική μας επιδίωξη να είναι η δόξα του αγαπημένου μας Κυρίου, που συντελείται με την ιλαρή εκπλήρωση των σωτήριων εντολών Του.

Πολλοί άνθρωποι κάνουν διάφορες αγαθοεργίες, δεν είναι όμως μήτε τα κίνητρά τους ο ένθεος ζήλος και η αγάπη στο Χριστό μήτε στόχοι τους η υπακοή σ’ Αυτόν και η δόξα Του. Από κενοδοξία και ανθρωπαρέσκεια κινούνται και τον έπαινο των ανθρώπων επιζητούν. Γι’ αυτό τα έργα της «αγάπης» τους δεν έχουν καμιά άξία ενώπιον του Θεού και παραμένουν ανώφελα Όπως λέει χαρακτηριστικά ο απόστολος, «κι αν ακόμα μοιράσω στους φτωχούς όλα μου τα υπάρχοντα, κι αν παραδώσω στη φωτιά το σώμα μου για να καεί αλλά δεν έχω αγάπη, δεν ωφελούμαι τίποτα».

6. Έκτη αρετή, που μας συνδέει με το Θεό, είναι η προσευχή.

7. Έβδομη αρετή είναι η ευγνωμοσύνη, που γεννιέται από την επίγνωση των αναρίθμητων ευεργεσιών και δωρεών του Θεού. Εκείνος μας έπλασε «κατ’ εικόνα» Του, μας έδωσε τη ζωή, μας προίκισε με τόσο θαυμαστή ποικιλία οργάνων και αισθήσεων. Και τώρα πάλι η πρόνοιά Του μας κυβερνάει, τα κτίσματά Του μας υπηρετούν, τα ζώα και οι καρποί Του μας τρέφουν, το στερέωμά Του μας καλύπτει, οι άγγελοί Του μας φυλάνε, η σοφία Του μας νουθετεί, η μακροθυμία Του μας υπομένει, η δύναμή Του μας γλιτώνει από τους κινδύνους. «τι ν’ ανταποδώσουμε στον Κύριο για όλες τις ευεργεσίες που μας έκανε;». Σ’ Εκείνον χρωστάμε τα πάντα «και για όλα αυτά», προτρέπει εύλογα ο σοφός Σειράχ, «δόξασε αυτόν που σ’ έπλασε και σε γέμισε με τα πολλά του αγαθά», λέγοντας μαζί με τον ευγνώμονα Δαβίδ: «Δόξαζε, ψυχή μου, τον Κύριο, και μην ξεχνάς όλες του τις ευεργεσίες».

8. Τελευταία αρετή είναι η υπακοή στο θέλημα του Θεού, που αποτελεί την τελείωση, τη συμπύκνωση και τη σφραγίδα όλων των άλλων αρετών. Και τούτο επειδή, για να ταυτίσει κανείς απόλυτα το θέλημά του με το θείο θέλημα, πρέπει να έχει ολότελα νεκρωθεί για την αμαρτία για τον κόσμο, τη σάρκα και το διάβολο.

Τρεις είναι οι βαθμοί της υπακοής.
Ο πρώτος βαθμός είναι η υπακοή σ’ όλες τις εντολές του Θεού με τόση ακρίβεια και τόσο ζήλο, ώστε να προτιμάς όλα του κόσμου τα κολαστήρια, παρά τη διάπραξη μιας αμαρτίας, και μάλιστα θανάσιμης.

Ο δεύτερος βαθμός είναι η ταύτιση με το θέλημα του Κυρίου, η ευχαριστία Του τόσο στα καλά όσο και στα λυπηρά γεγονότα, η δοξολογία Του στην υγειά και στην αρρώστια, στην ευτυχία και στη δυστυχία, στην τιμή και στην ατιμία, στη ζωή και στο θάνατο -γιατί πρέπει να ξέρεις, ότι χωρίς τη θεία βούληση ή παραχώρηση τίποτα δεν γίνεται. Γι’ αυτό να δέχεσαι με ιλαρότητα και υπομονή την παιδεία του Θεού, γνωρίζοντας ότι κάθε πατέρας, μ’ όση αγάπη προσφέρει δώρα στο γιο του, μ’ άλλη τόση πάλι τον παιδεύει, όταν πρέπει.

Η υπομονή στις θλίψεις της θείας παιδαγωγίας έχει κι αυτή τρεις βαθμίδες:
α) το να υπομένεις τις θλίψεις καρτερικά, όπως ο Ιώβ.

β) όχι μόνο να τις υπομένεις, αλλά και να τις επιθυμείς για την αγάπη του Χριστού, όπως οι μάρτυρες. και

γ) να χαίρεσαι γι’ αυτές, όπως οι απόστολοι.
Οι δύο τελευταίες βαθμίδες υπομονής, δηλαδή των μαρτύρων και των αποστόλων, είναι υψηλότερες. Λίγοι φτάνουν σ’ αυτές. Όλοι όμως πρέπει να έχουμε την υπομονή του Ιώβ, γιατί χωρίς αυτή δεν σωζόμαστε.

Ο τρίτος και τελευταίος βαθμός της υπακοής είναι εκείνος που καθορίζεται από τον απόστολο Παύλο στο γνωστό χωρίο της επιστολής του προς τους Εβραίους: «Ν’ ακολουθείτε πιστά και να υπακούτε τους εκκλησιαστικούς σας ηγέτες. Γιατί αυτοί αγρυπνούν για τη σωτηρία σας, επειδή θα δώσουν λόγο στο Θεό». Πρόκειται δηλαδή για την υπακοή στους πνευματικούς μας οδηγούς, στους ποιμένες της Εκκλησίας, τους όποίους ο Κύριος κατέστησε επιτρόπους Του στη γη και οικονόμους των μυστηρίων Του, λέγοντάς τους τον φοβερό λόγο: «Εκείνος που υπακούει εσάς, υπακούει έμένα κι εκείνος που παρακούει εσάς παρακούει εμένα».

Κι αυτή η υπακοή πάλι έχει τρεις βαθμίδες:
α) το να υπακούς και να εκτελείς κάποια εντολή εξωτερικά μόνο, χωρίς να τη δέχονται η θέληση και ο λογισμός σου.

β) να υπακούς με τη θέληση και

γ) να υπακούς και με τη θέληση και με το λογισμό.

Η τελευταία βαθμίδα της υπακοής χαρακτηρίζεται από πολλή ταπείνωση και

διάκριση.

Πηγή: briefingnews.gr